

Iedere keer, beste vrienden, als ik mensen deze kerk zie binnen komen zie ik ze op dezelfde wijze reageren. Ze staan verbaasd bij het zien van het warme licht en de kleurenpracht die hen verwelkomen. Aan de buitenkant van de kerk zou je niets nooit verwachten. Maar als ze eenmaal gewend zijn aan deze ruimte en haar atmosfeer, dan worden ze geconfronteerd met dat grote kruis, dat het priesterkoor van deze kerk domineert. Het kruis is altijd het symbool geweest van het christendom. Je kon een kruisbeeld aantreffen in iedere woning van katholieken, in ieder klaslokaal van een katholieke school en in elke gemeenschapsruimte. We zijn er zo aan gewend dat we ons vaak niet meer realiseren wat voor een vreeslijk martelwerktuig dit kruis was. Misdadigers werden er aan terechtgesteld. Jezus, onze Heer, stierf aan dat kruis, ook al had hij niets gedaan waardoor hij dat lot zou verdienen. Hij was de beste mens die ooit geleefd heeft. Hij had mensen genezen en bevrijd en hen de weg getoond naar authentiek leven overeenkomstig de wet van God.

Maar de machtigen, die het in die dagen voor het zeggen hadden, waren niet van plan zich te richten naar Gods wet. Dat hadden hun voorgangers eerder ook al niet gedaan. Zij zagen Jezus als iemand die hun gezag ondermijnde en veranderingen wilde bewerken. Maar zij die de macht hebben houden doorgaans niet van veranderingen. Zij spanden met succes samen om Jezus te laten kruisigen.

Dat bleek echter niet het einde te zijn van het Jezus-gebeuren. God deed Hem opstaan uit de dood en de leerlingen werden getuigen van de Levende Christus. Alleen maar omdat wij het ongelooflijke getuigenis van de leerlingen geloven, dat zij Jezus gezien hebben, met hem zijn omgegaan en hém levend hebben ervaren, die zij enkele dagen tevoren hadden zien sterven aan het kruis, alleen daardoor werd het kruis een overwinningsteken voor allen die geloven. Paulus schreef aan de christenen van Korinte: "Joden blijven tekenen eisen en Grieken verlangen wijsheid. Maar wij verkondigen een gekruisigde Christus, voor Joden aanstootgevend en voor heidenen een dwaasheid, maar voor hen die geroepen zijn Gods kracht en Gods wijsheid."

In het evangelie van vandaag, beste vrienden, hoorden we dat dit zelfs voor de apostelen nauwelijks te verteren was. Zij waren enthousiaste fans van Jezus de wonderdoener. Zij genoten er van als Jezus de schriftgeleerden en Farizeërs te slim af was. Zij zagen hoe mensen door Jezus' woorden bemoedigd werden en wilden maar wat graag delen in Jezus' populariteit. Maar toen begon Jezus hen te vertellen dat zijn weg geen glorieus einde zou kennen. Hij waarschuwde zijn apostelen dat de Mensenzoon hevig zou moeten lijden, door de oudsten zou worden afgewezen en gedood zou worden. Dat was absoluut niet wat de leerlingen voor ogen stond. Petrus gaf Jezus duidelijk te verstaan dat dat helemaal niet de bedoeling was. En toen het allemaal werkelijk gebeurde en Jezus verraden werd, veroordeeld en gekruisigd, toen waren zijn leerlingen inderdaad in geen velden of wegen te bespeuren.

Nu, twintig eeuwen later, is er nog niets werkelijk veranderd. De geschiedenis van onze kerk is een geschiedenis van hoogte- en dieptepunten. Tijdens hoogtepunten, wanneer de kerk machtig en welvarend was, was er volop groei. Heel veel mensen wilden delen in het succesverhaal van een bloeiend en sterk christendom. Grote dingen werden tot stand gebracht en er werd veel goeds gedaan. Maar steeds wist ook de duivel zich naar binnen te werken en maakte hij kerkmensen machtsbelust, dreef hen tot machtsmisbruik, verleidde hen tot geldzucht en hoogmoed. Vaak genoeg liet de kerk zich de weg van de glorie op lokken en keerde zij haar rug toe aan de weg van het kruis. Steeds leidde dat tot een desastreuze afgang en eindigde het in vervolgingen, onderdrukking en

ernstig verlies van invloed en aanzien. Het lijkt me niet moeilijk om dat ook in onze tijd weer te zien gebeuren.

Na een periode van sterke groei en voorspoed, in ons land bekend als "Het Rijke Roomse Leven", zitten we nu plotseling in een tijd van kerksluitingen, verlies aan geloof, eindeloze schandalen en diep geworteld klerikalisme. We staan weer oog in oog met Christus, die zijn kruis draagt. We staan oog in oog met Hem als we ons schamen over onthullingen van misdaden bedreven door clerici, hoog of laag. We ontmoeten de kruis dragende Christus als we ons bedrogen voelen en teleurgesteld door mensen tegen wie we opzagen en van wie we leiding verwachtten. We voelen ons dicht bij Jezus staan als we sprakeloos zijn en niet bij machte ons te verdedigen of uit te leggen wat ons geloof voor ons betekent. We ontmoeten Jezus met zijn kruis iedere keer als we pijn voelen omdat mensen ons stiekem uitlachen omdat wij nog steeds naar de kerk gaan of nog steeds vasthouden aan een zo "achterlijk" geloof.

Onder deze omstandigheden zou het kunnen helpen ons te herinneren dat Jezus ons nooit een gemakkelijke levensweg heeft beloofd. We mogen niet vergeten dat we dicht bij Jezus en zijn liefde zijn als we worstelen met ons geloof dan wanneer alles voor de wind lijkt te gaan. Als we ervaren een kleine kudde te zijn, niet indrukwekkend en in de ogen van de wereld onbetekenend, dan worden we uitgenodigd onze ogen te richten op het kruis van onze Heer. Zijn liefde voor ons heeft Hem daar doen sterven. De kruis dragende Christus in ons hart overwegen zou onze liefde voor Hem kunnen versterken. Het is allemaal moeilijk te geloven en nog moeilijker uit te leggen, maar als wij het kruis kunnen accepteren en ons deel er van dragen, dan kunnen we ervaren waar liefde over gaat en wat het betekent om op een eerlijke manier mens te zijn. Amen